

וְכִי תֵבְאוּ אֶל הָאָרֶץ וְנִטְעַתֶם

כְּאִשֶּׁר בְּנֵי יִשְׂרָאֵל נִכְנְנְסוּ לָאָרֶץ
יִשְׂרָאֵל, צֹוֶה אוֹתָם הַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ
הוּא לִנְטֹעַ עֲצִים.

ה' אָמַר: גַּם אִם תִּמְצְאוּ אֶרֶץ מְלֵאָה כָּל
טוֹב, אֶל תֵּשְׁבוּ בָאֶפֶס מַעֲשֶׂהָ. מִמָּשׁ
כְּפִי שְׂאוּרִים נִטְעוּ עֲבוּרְכֶם, כֹּה
תִּטְעוּ אֹתָם לְמַעַן הִילָדִים שְׁלֹכֶם!

הסוד של ה'

הקדוש ברוך הוא עשה חסד גדול עם בני האדם:
הוא הסתיר מאתנו מתי יגיע יומנו האחרון.

למה? כי אם אדם היה יודע, הוא היה אומר: 'למה
לי לנטע עצים ולעמל עבור אחרים?'

בזכות הסוד הזה, אנו בונים ונוטעים בשמחה. אם נזכה
– נאכל מהפירות בעצמנו, ואם לא – יהנו מהם ילדינו.

הַמֶּלֶךְ יוֹצֵא לְמַלְחָמָה

מַעֲשֵׂה בְּאֲדָרְיָנוּס הַמֶּלֶךְ הָרוֹמָאִי, שִׁיצָא עִם חֵילָיו וַיָּבֹאוּ הַגָּדוֹל לְמַלְחָמָה.
עִיר אַחַת מְרֻדָּה בּוֹ, וְהוּא יָצָא לְהִלָּחֵם בָּהּ. בַּדֶּרֶךְ הָאֲרָכָה, רָאָה הַמֶּלֶךְ מִרְאָה שֶׁהִפְלִיא אוֹתוֹ מְאֹד.

הַפְּגִישָׁה הַמַּפְתִּיעָה בַּדֶּרֶךְ

אֲדֹרִיאָנוּס מָצָא בַּדֶּרֶךְ אָדָם זָקֵן
יְהוּדִי, עוֹמֵד בַּשָּׂדֶה, מִתְאַמֵּץ
וְטוֹרֵחַ, וְנוֹטֵעַ נְטִיעוֹת שֶׁל תְּאֵנִים
קִטְנוֹת.

הַמֶּלֶךְ עָצַר אֶת פָּרְשׁוֹ וְשָׁאַל
בְּפִלְיָאָה: "בֶּן כַּמָּה שָׁנִים אַתָּה,
סָבָא טוֹב?"

הַנָּשִׁיב לוֹ הִזְקֵן: "אֲנִי בֶן מֵאָה
שָׁנָה, אֲדוֹנִי הַמֶּלֶךְ!"

שאלת המלך

אדריאנוס צחק ואמר: "אתה זקן בן מאה שנה, עומד ומתאמץ לנטע עצים קטנים?
האם אתה באמת חושב שתחיה מספיק זמן כדי לאכל מהפרות שלהם?"
המלך הגוי לא הבין את האמונה הגדולה של היהודי בה' ובעתיד של עם ישראל.

תְּשׁוּבָה שֶׁל אָמוּנָה
עָנָה הַזֵּקֵן בְּשִׁלּוֹה: "אֲדוֹנִי
הַמֶּלֶךְ, אֲנִי בִּעְזָרַת ה' נוֹטֵעַ!
אִם אֲזָכָה מֵאֵת הַשֵּׁם וְאֶחֱיָה –
אוֹכֵל מִפְּרוֹתַי בְּשִׁמְחָה.
וְאִם חָלִילָה לֹא אֲזָכָה...
מִמֶּשׁ כְּנֶשֶׁם שֶׁהָאֲבוֹת שְׁלִי
הִתְאַמְצוּ וְנוֹטְעוּ עֲבוּרֵי לִפְנֵי
שְׁנוּלֻדָּתִי, כִּךְ אֲנִי מִתְאַמֵּץ
וְנוֹטֵעַ לְמַעַן הַבָּנִים שְׁלִי!"

חֲזַרְת הַמֶּלֶךְ מֵהַמִּלְחָמָה

שֶׁלֹש שָׁנִים מִלָּאוֹת נִלְחַם אֲדֹרְיָנוֹס, וּלְבִסּוֹף סִיִּם וַחֲזָר אֶל עִירוֹ.
כְּשֶׁעָבַר בְּאוֹתוֹ הַמָּקוֹם בְּדֶרֶךְ חֲזָרָה, הִבִּיטוּ וַראוּ אֵיזָה פֶּלֶא
מִהַשְׁמַיִם! הַשְׁתִּילִים הַקִּטְנִים גָּדְלוּ לְעֵצִים יָפִים וּמִלֵּאִים בְּתֵאֲנִים
מִתּוֹקוֹת.
וּמִי עָמַד שָׁם בְּשֹׁדָה? אוֹתוֹ זָקֵן יְהוּדִי! ה' נָתַן לוֹ כַּח וְאַרִיכוֹת יָמִים.

סִלְסֵלַת הַתְּאֵנִים לַמֶּלֶךְ

מָה עָשָׂה הַזֶּקֶן לְכָבוֹד הַמֶּלֶךְ? הוּא קִטֵּף בְּהוֹדִיָּה לַה' אֶת הַתְּאֵנִים הַכִּי יְפוֹת, מִלֹּא בָּהֶן סִלְסֵלָה יִפָּה, וְהִגִּישׁ לַאֲדָרְיָנוּס. "קִבֵּל מִמֶּנִּי, אֲדוֹנֵי הַמֶּלֶךְ", אָמַר הַזֶּקֶן. "אֲנִי הוּא אוֹתוֹ הַזֶּקֶן שֶׁרָאִיתָ נוֹטֵעַ לִפְנֵי שָׁלֹשׁ שָׁנִים! בָּרוּךְ הוּא, הַמָּקוֹם זָכָה אוֹתִי לַחַיּוֹת וּלְאֲכֹל מִפְּרוֹתָי, וְאַלֶּה הֵם הַבְּכוּרִים!".

שֹׁכֵר הַפְּעוּלָה לְשֵׁם שָׁמַיִם

אֲדָרִיאָנוּס הִתְרַגֵּשׁ מְאֹד
מֵאֲמוּנָתוֹ וְחִכְמָתוֹ שֶׁל הֶזְקוֹ.
הוּא צָוָה מִיד עַל חִילָיו:
"קָחוּ מִמֶּנּוּ אֶת סִלְסִלַת הַתְּאֵנִים,
וּמִלְאוּ אוֹתָהּ בְּמַטְבְּעוֹת זָהָב
טְהוֹרִים!"

וְכָךְ עָשׂוּ! הֶזְקוֹ הִצְדִּיק לְקַח
אֶת הַסֵּל מִלֹּא בְּזָהָב, הוֹדָה לַה'
מֵעֵמְקָא דְלִבָּא, וְחָזַר לְבֵיתוֹ
שָׂמֵחַ וְטוֹב לֵב.

שִׁמְחָה בְּבֵית הַזֵּקֵן

כְּשֶׁחֲזַר לְבֵיתוֹ, קָרָא הַזֵּקֵן
לְאִשְׁתּוֹ וּלְבָנָיו וְסִפֵּר לָהֶם אֶת הַגִּס
הַגָּדוֹל. עָה אֵיךְ בְּזָכוֹת הָאֻמוֹנָה,
הַתְּפִלָּה וְהַנְּטִיעָה, שָׁלַח לָהֶם
הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ בְּרָכָה עֲצוּמָה כָּזוֹ.
כָּל־יָחַד שִׁבְּחוּ אֶת ה'!
אָבֵל... שְׁכַנְתָּם שְׁמָעָה אֶת כָּל
הַסְּפֹר מִבַּעַד לִקִּיר,
וּבִלְבָּה עָלָה רַעִיוֹן אֶחָד,
לֹא כָּל כָּךְ טוֹב...

הַעֲצָה שֶׁל הַשְּׂכָנִים

רָצָה הַשְּׂכָנָה לְבַעֲלָהּ וְאָמְרָה לוֹ: "תִּרְאֶה אֶת
הַשָּׂכָן שְׁלָנוּ! נָתַן לַמֶּלֶךְ מַעֲט תְּאֵנִים וְקִיבֹל
זָהָב! מָה אַתָּה יוֹשֵׁב בַּחֲשָׁד? קוּם, קַח סֵל עֲנֹק,
מִלֹּא אוֹתוֹ בְּכָל מִינֵי פֵרוֹת שֶׁהַמֶּלֶךְ אוֹהֵב –
תְּפוּחִים, תְּאֵנִים וּמִגְדִּים. אִם תָּבִיא לַמֶּלֶךְ
סֵל כָּל כָּךְ גָּדוֹל, בְּטַח יִמְלֹא לְךָ אוֹתוֹ בַּהֲרִיבָה
יּוֹתֵר זָהָב מִשֶּׁל הַזֶּקֶן!"

הַחֲמִדָּנוֹת בַּדֶּרֶךְ לַמֶּלֶךְ

הַשָּׂכֵן שָׁמַע לָעֶצָה, מָהִיר וְהֵבִיא סֵל עֲנֹק! כָּבֵד
מְאֹד! הוּא מָלֵא אוֹתוֹ בְּהֶמּוֹן תְּאֵנִים וּפֵרוֹת.
הוּא סָחַב אֶת הַסֵּל עַל כְּתִפּוֹ בְּקֶשִׁי רַב
וְהֵלֵךְ אֶל הַמֶּלֶךְ.

כְּשֶׁהִגִּיעַ הַשָּׂכֵן לְאֶדְרִיאנוֹס הוּא אָמַר לוֹ
בְּחִפְזוֹ: "אֲדוֹנִי הַמֶּלֶךְ! שָׁמַעְתִּי שְׂאֵתָה אוֹהֵב
פֵּרוֹת, שְׂאֵתָה אוֹהֵב הָעֲבוּדָת, וְהֵבֵאתִי לְךָ
לֶךְ סֵל עֲנֹק לְכַבּוּדְךָ!" מִמֶּשׁ כִּמוֹ שֶׁעָשָׂה
הַשָּׂכֵן שְׁלִי!"

הַפְתָּעָה לֹא נְעִימָה

אֲדָרְיָנוּס הַמֶּלֶךְ, שָׁהָיָה חָכָם, הֵבִין שֶׁהָאִישׁ
הַזֶּה הִגִּיעַ מִתּוֹךְ חֲמֻדָּנוֹת לִזְהָב לִזְהָב וְלֹא
מִתּוֹךְ לֵב טָהוֹר וְאַמוּנָה.

הַמֶּלֶךְ כָּעַס מְאֹד וְאָמַר לְחִזְלָיו: "קָחוּ
מִמֶּנּוּ אֶת הַתְּאֵנִים שֶׁהֵבִיא, וְטַפְּחוּ אוֹתָן
מִיד עַל פָּנָיו!"

הַחִזְלִים תָּפְסוּ אֶת הַשָּׂכָן וְהִתְחִילוּ לְזָרֵק
עָלָיו אֶת הַתְּאֵנִים עַד שֶׁפָּנָיו הִתְנַפְּחוּ!

מִזֵּל שְׁאֵלוֹ רַק תַּאֲנִים...

הַשֶּׁכֶן הָעָצוּב וְהַכּוֹאֵב חָזַר לְבֵיתוֹ בּוֹכָה. פָּנָיו
הָיוּ מְלֵאוֹת בְּמִיץ שֶׁל תַּאֲנִים וְנִפְּחוֹת מְאֹד.
כְּשֶׁשָּׁמְעָה כְּשִׁתּוּעָה אֲשֶׁתּוֹ מָה קָרָה, הִיא לֹא
יָדְעָה אִם לְבַכּוֹת אוֹ לְצַחֵק.

הִיא אָמְרָה לוֹ מִבָּנִים: 'לֵךְ תִּגִּיד תּוֹדָה רַבָּה'
וְתִשְׁתַּבַּח בְּפָנַי אִמָּךְ, שֶׁהֵבֵאתָ לְמֶלֶךְ לְמֶלֶךְ
תַּאֲנִים רַכּוֹת וְלֹא אֲתֵרוּגִים קְשִׁים וְגִדּוּלִים,
וְשֶׁהָיוּ בְּשִׁלוֹת וְלֹא קְשׁוֹת כִּמוֹ אֲבָנִים!
תֵּאָר לְךָ מָה הָיָה קוֹרָה אֲזִי"

פְּעוּלָה לְשֵׁם שָׁמַיִם

איזה ספור נפלא ומלא חכמה!
מה מלמדת אותנו תורתנו הקדושה?

הזקן: פֶּעַל מִתוֹךְ אֲהַבַת ה' וְאַהֲבַת יִשְׂרָאֵל.
הוא נטע ועמל כדי שהדורות הבאים יהנו,
לבקש תמורה עכשו – ולכן ה' ברח לשכר.

השכן: פֶּעַל מִתוֹךְ חֲמֻדָּנוֹת וְגִאּוֹה.
הוא ל"א חשב על אף אחד מלבד עצמו
והכסף שלו – ולכן עמלו הלק לאבוד והוא
יצא בבשת פנים.

שנזכה תמיד לעשות את מעשינו לשם שמים בשמחה!

